

Mer än en gång har det väckt naturforskarnes uppmärksamhet och förvåning, att djur, som tillhöra alldeles olika ordningar och släkten, kunna ega yttre likhet med hvarandra, till den grad att deras åtskilnad ej sällan först efter närmare undersökning kan ådagaläggas. Om möjligt ännu mer märkvärdig har den omständigheten förefallit, att många djur, än till färgen, än till formen, så högeligen likna de omgifvande föremålen — stenar, sand, bark, blad, lafvar eller dylikt — i den natur, i hvilken de vanligen uppehålla sig, att de likasom dölja sig bland dessa föremål och sålunda endast vid noggrannare spaning kunna iakttagas.¹

Det är de engelske forskarne BATES' och WALLACE's förtjenst att hafva närmare fäst uppmärksam-

¹ De frågor, som här skola beröras, höra till dem, som först under de senare årtiondena blifvit föremål för vetenskaplig behandling; det snillrika sätt, hvarpå man sökt utreda och tyda dem, har i flere hänseenden vidgat vår synkrets, har gifvit oss en aning om förut okända lagar och därjämte verkat lifvande och befruktande för forskningen. Oaktadt mycket i denna riktning ännu återstår att utransaka och förklara, och kanske äfven mycket af det, som man redan tror sig hafva vunnit, torde blifva föremål för ändring och rättelse, har det ansetts lämpligt att här gifva en skildring af dessa frågor och af de sätt, hvarpå man sökt besvara dem, ty det ligger i syftet för denna följd, »Ur vår tids forskning», ej blott att framlägga resultatet af de, så att säga, afslutade arbetena inom vetenskapens värld, utan äfven att redogöra för de viktigaste bland de frågor, som